

Formandens mundtlige beretning

Ved Danmissions repræsentantskabsmøde

På Hotel Nyborg Strand 6/9-7/9 2014

Grundtvigs søndagssyn

Det begyndte som et syn. Et søndagssyn. På et værelse i København i 1810. Den 27 år gamle Nikolaj Frederik Severin Grundtvig var i fuld gang, med skoletanker og forelskelse og nordiske guder og helte og drømme om at vække det danske folk og puste nyt liv i statskirken. En ordentlig og lidt kaotisk mundfuld.

Så meldte søndagssynet sig. For første gang. Et syn som kombinerede de syv engle, menigheder og menighedsbreve i Johannes' Åbenbaring med kirkehistorien og en af romantikken inspireret forestilling om et antal historiske hovedfolk. Grundtvig så for sig, hvordan kristenhedens lys var begyndt blandt hebræerne, havde forplantet sig til Grækenland og Rom. I middelalderen nåede evangeliet

angelsakserne i reformationen var det i Tyskland det skete, og nu var det så i Norden. Danmark var den sjette menighed, menigheden Filadelfia, det betyder søskendekærlighed, og Grundtvig selv var kaldet til at være den sjette menigheds engel. En rigelig stor mundfuld, kan man mene!

Så knækkede filmen for ham. Hovmod kaldte han det selv. Han rejste hjem til sine forældre i Udby og blev kapelan for sin far. En lidt mere overkommelig opgave end at være engel for den 6. menighed i Johannes Åbenbaring. Men kernen i søndagssynet kunne han ikke glemme.

Visionen om evangeliet, der gennem historien udfolder sin betydning i mødet med stadig nye folk og kulturer. Det tænkte han videre over. Det inspirerede ham i hans arbejde med historiske værker, der skulle vække danskerne til dåd. Han udfoldede det i sin salmedigtning, hvor inspirationen fra andre folk og kulturer er tydelig, og det hele blev sammenfattet i det kæmpe store

833 vers lange digt ”Christenhedens Syvstjerne” fra 1853, hvor han også dristede sig til at gætte på, hvor den næste, den syvende og sidste menighed skulle findes. Grundtvig gættede på Indien. Og det blev så en af grundene til at ikke så få grundtvigsk sindede folk engagerede sig i missionsarbejde på det indiske subkontinent. Mere om det om lidt.

Christenhedens Syvstjerne er en ordentlig og for os i dag næsten ufordøjelig mundfuld.

Men kernen i Grundtvigs ”søndagssyn” kan stadig kaste lys over den vej, kristendommen er for os. Det var og er stadig et mysterium, at Gud, universets skaber, blev menneske. Vi fatter ikke Jesu historie, hans liv, død og opstandelse til bunds. I løbet af 2000 år er evangeliet blevet spredt over hele jorden, det er kommet i berøring med alverdens kulturer, det er blevet fortolket på tusindvis af sprog. Og hele tiden åbnes nye sider af hvem Jesus var, hvad han sagde og gjorde, og hvilken betydning, det har for os i dag. Det er som

at lægge et kæmpestort puslespil. Vi har hver vores brik at bidrage med, men først sammen med de andre brikker træder billedet frem. Det er det puslespil vi stadig er i gang med i Danmission.

Bone Falck Rønne – en praktisk missionsmand

Mens Grundtvig drømte og digtede greb hans 20 år ældre kollega Bone Falck Rønne missionsopgaven mere praktisk an. Den historie kan man læse mere om i Harald Nielsens nysudkomne og meget fine bog om Bone Falck Rønne og hans tid, som her på mødet kan ses og erhverves ved henvendelse til Lorens Hedelund.

Falck Rønne tog i 1821 initiativ til at oprette Det Danske Missionsselskab, det selskab som en generation senere via missionæren Christoffer Ochs var med til i Sydindien at plante Arcot Lutheran Church hvis 150 års jubilæum vi deltager i fejringen af ved dette repræsentantskabsmøde. Omtrent samtidig tog to andre missionærer til Indien: Hans Peter Børresen

og Lars Olsen Skrefsrud, og deres virke blev begyndelsen til Dansk Santalmission. Sammen er vi nu Danmission.

Vi glæder os over at have repræsentanter fra Arcotkirken (ALC) med os ved dette års repræsentantskabsmøde, og vi glæder os til i aften at kunne høre nærmere om kirkens situation og opgaver og samarbejdet med Danmission her i 2014. Vi glæder os også over, at der er repræsentanter fra Jeypore Evangelisk Lutherske Kirke og den Nordindiske Evangelisk Lutherske kirke hos os ved dette møde, så alle de steder hvor vi har arbejdet i Indien er repræsenteret.

Fra 1821-2014 – lidt om Missionsdokumentet

Danmissions repræsentantskab har ved de to foregående årsmøder haft lejlighed til at følge en del af udviklingen fra 1821 til i dag gennem vores arbejde med at nyformulere vores missionssyn. Nu har bestyrelsen afsluttet arbejdet og lægger det ved mødet her frem for repræsentantskabet til

godkendelse. Det har været en meget inspirerende og lærerig proces at lægge historiske tekster ud til drøftelse for at finde ind til det, som er kernen i vores arbejde og derfra få det omsat til dagens sprog og situation. Vi har glædet os over at såvel repræsentanter som samarbejdspartnere har arbejdet aktivt og engageret med, og vi håber, at I kan genkende noget af jer selv i dokumentet. Jeg skal ikke gå i dybden med det her, da det skal drøftes under et særskilt punkt, men blot forudskikke den bemærkning, at under forudsætning af at dokumentet bliver vedtaget, vil bestyrelsen i samarbejde med staben udarbejde en forkortet version – en PIXI-udgave – af dokumentet som forhåbentlig kan være til nytte i det daglige arbejde ude i kredse, menigheder og genbrugsbutikker.

Danmission 2014

Alt dette som optakt til præsentationen af Danmissions arbejde i det forgangne år, sådan

som det er fremlagt i den skriftlige årsberetning 2013 og i det tilhørende regnskab.

Det er virkelig med stor glæde og taknemmelighed, at vi lægger beretningen frem ved mødet her.

Med indtægter på 74 millioner og udgifter på 72 millioner kom vi ud af 2013 med et flot overskud.

Det er godt, men ikke det bedste. Det bedste er, at vi har kunnet udvide vores arbejde på alle vores tre arbejdsområder: det kirke- og menighedsopbyggende og -udviklende arbejde, fattigdomsbekæmpelsen og dialogarbejdet. Ja, vi har kunnet udføre endnu mere end vi havde planlagt, da vi lagde vores budget. Og vi kan se, at der kommer rigtig meget godt ud af det arbejde vi er involveret i rundt om i verden. 2013 har været endnu et rekordår.

Det er der grundigt redegjort for i den skriftlige beretning, og det vil jeg ikke trætte jer med at gentage her, men jeg vil indskrænke mig til at

pege på noget af det særlige i 2013 og her i første halvdel af 2014 frem til i dag, for Danmission og for mig.

Danmission i nærkontakt med verden

Da de missionselskaber som siden blev til Danmission begyndte deres virksomhed, var der kun en måde at drive mission på: ved at udsende missionærer fra Danmark eller andre europæiske lande til missionsmarkerne i syd og øst for i ord og handling at forkynde evangeliet om Jesus Kristus som verdens frelser, for at bygge kirker og drive skoler og hospitaler.

I dag er situationen er anden.

Ude i verden har evangeliet ikke bare slået rod, men kirkerne har vokset sig stærke og selvstændige, og der er de fleste steder mange veluddannede lokale præster, lærere, læger, administratorer og IT folk

Vores opgave ude i de dele af verden, hvor vi arbejder: i Indien, Pakistan og Bangladesh, i

Cambodja og Myanmar, i Tanzania og på Madagaskar og i det urolige Mellemøsten – er en anden end den var.

Vores opgave er at støtte og medvirke til at udvikle det arbejde, der allerede er i gang. Det hedder med et ikke særlig velklingende ord: kapacitets-opbygning. Jeg giver et stort glas hjemmelavet pomeransmarmelade til den, der kan komme med et smukkere ord for det samme! Derfor er det også folk med andre kompetencer, vi sender ud i dag. Det er ikke i samme grad som tidligere præster, læger og lærere, men det er også folk med forstand på samfund, organisationer, systemer og udviklingsarbejde.

Og der er ikke så mange, som bliver derude i mange år.

Men vi finder det i Danmission fortsat afgørende, at vi har missionærer og andre udsendte ude i verden. For vores missionsarbejde er båret af menneskelige relationer, vores arbejde hviler på

evangeliet om, at Gud blev menneske for at få os til at genkende et medmenneske i enhver vi står overfor.

Personligt nærvær og menneskelig kontakt er helt grundlæggende i dialogarbejdet. Og uden personlig tilstedeværelse kan også udviklingsarbejdet miste sin menneskelige nerve. Personlig kontakt og medmenneskeligt nærvær er afgørende i hele Danmissions virksomhed. Også i arbejdet herhjemme i huset i Hellerup, på Mødestedet på Vesterbro, i genbrugsforretningerne og i kredsene. Mødet mellem mennesker er afgørende, når der bliver knyttet venskabsrelationer mellem folkekirkemenigheder og kirker ude i verden, når volontører rejser ud og kommer hjem fulde af indtryk og gode historier, og når sogne arrangerer menighedsrejser ud til vores samarbejdspartnere. Vores mission lever af samtale og samvær.

Derfor har vi valgt at placere vores regionsledere ude hos vores samarbejdspartnere.

For 2 år siden blev Birgitte Søgaard Lauts med sin familie sendt til Beirut for at være regionsleder for Mellemøsten. Sidste år flyttede Simon og Mette Kristensen og deres søn fra Madagaskar til Arusha i Tanzania, hvor Simon nu fungerer som regionsleder for Danmissions arbejde i Afrika. Og pinsedag i år sendte vi fra en fyldt Christians Kirke på Christianshavn Peter og Christa Herum og deres drenge ud til Dhaka, hvor Christa skal arbejde med religionsdialog og Peter er begyndt som regionsleder for Østasien.

I alt har vi lige nu 12 langtidsudsendte danske missionærer og medarbejdere ude i verden. Hertil kommer et stigende antal korttidsudsendte og volontører og besøgsrejsende. Den menneskelige kontakt på tværs af kulturer og sprog og verdensdele er fortsat helt afgørende for os i Danmission. Den får stadig nye former. Og den

må meget gerne vokse i omfang i de kommende år!

Det arabiske forår er falmet

Det er ikke engang 4 år siden, men det virker som om det hører til i en fjern fortid, dengang folkelige protester i Tunesien og Ægypten i 2010 og 2011 voksede sig så stærke, at gamle eneherskere blev skubbet fra magten og demokratiske håb blev tændt. Det arabiske forår blev imidlertid for mange – også for mange af vores kristne brødre og søstre i Mellemøsten – hurtigt noget falmet. I nogle lande udviklede det sig til noget, der mere minder om en arabisk vinter.

For diktatorernes fald førte de fleste steder ikke til rettighedsbårne demokratier, men til nye despoter eller til anarki med alt for god plads til, at ekstreme islamistiske grupper kunne udfolde sig. I Ægypten håber vores samarbejdspartnere nu på, at den tidligere general al Sisi som præsident kan få landet på et fredeligt spor, der leder mod

økonomisk vækst og demokrati. De er fortrøstningsfulde, selvom de har været gennem urolige tider med overfald på kristne og folk fra andre minoritetsgrupper og hærværk og kirkeafbrændinger. Der er mere end nogen sinde brug for det arbejde, vi er involveret i og støtter, arbejde som hjælper folk ud af fattigdom og giver dem mod til at leve sammen som medborgere på tværs af trosforskelle.

I Libanon holder de vejret. Det lille smukke land, som selv for 15 år siden var hærget af borgerkrig, kæmper for at undgå at blive suget ind i det syriske kaos. Her er Danmission fortsat engageret i dialoglejren International Work and Study Camp, hvor unge mennesker får mulighed for at mødes på tværs af etniske og religiøse tilhørsforhold, så gamle fjendebilleder krakelerer, og man opdager hinanden som medmennesker. Jeg havde i februar fornøjelsen af i Roskilde at få besøg af pastor Fadi og en fornem delegation af

lærde muslimer, drusere og kristne, undervisere på forskellige kirkelige og religiøse uddannelsesinstitutioner. De fortalte om det af Danmission støttede arbejde, de var i gang med omkring fælles medborgerskab. Et projekt, hvor man ikke gemmer sit religiøse tilhørsforhold væk, men vedkender sig den inspiration forskellige religiøse traditioner kan være i samfundslivet, når man lytter til hinanden og udviser respekt for hinanden.

I Syrien raser borgerkrigen på 3. år. Danmission har som en af de få danske organisationer i området via vores rodfæstede kirkelige samarbejdspartnere mulighed for at formidle nødhjælp til internt fordrevne i Syrien. Det er et svært og farligt, men helt livsnødvendigt arbejde. Vi har fået midler fra Udenrigsministeriet til indsatsen og fik i 2013 mulighed for at give yderligere bistand takket være jeres og andre gode folks gavmildhed. Hele 2,3 millioner kroner blev

der samlet ind i den fælles indsamling, som Danmission, Folkekirken Nødhjælp, Caritas og Kristeligt Dagblad iværksatte.

I det nordlige Irak hærger Islamisk Stats (IS) militser. Vores muslimske venner i Mellemøsten er forfærdede og siger, at det intet har med islam at gøre, men bare er ren terror – som i øvrigt går mindst lige så hårdt ud over muslimer som ikke er enige med IS, som det går ud over kristne og Yazidier og mange andre. Danmission støtter de forfulgte kristne, som har søgt tilflugt i det kurdiske område omkring Erbil. I samarbejde med den lokale kaldæiske kirke bidrager vi med nødhjælp til de 30.000 kristne og andre flygtninge, som omkring kirkerne i Erbil har søgt tilflugt for IS's grusomheder og ødelæggelser. En hasteiværksat indsamling til flygtingene i Nordirak har på 3 uger allerede givet mere end 125.000 kr. som med det samme formidles videre til Erbil og arbejdet dér. Tusind tak for det!

Forfulgte kristne

For et år siden udgav journalisten Klaus Wivel bogen ”Den sidste nadver”, hvor han satte fokus på de kristnes vilkår i Mellemøsten.

Det er virkelig trist og tankevækkende læsning.

De kristne har været en væsentlig del af

Mellemøsten gennem 2000 år, men i løbet af de sidste 100 år – og særligt gennem de sidste 10 år – er vilkårene mange steder blevet så vanskelige, at de kristne, der har mulighed for det, forlader området. Fra Danmissions side har vi igennem mange år sammen med vores partnere gjort alt, hvad vi kan for at modvirke den udvikling, for at sikre de kristne en fremtid som ligeværdige og værdifulde medborgere i de mellemøstlige samfund. Det gør vi fortsat.

Bogen gav anledning til en større debat om forfulgte kristne, og Danmissions generalsekretær markerede sig i debatten.

Vi ved nemlig fra vores kristne brødre og søstre i Mellemøsten, at de ikke ønsker at blive fremhævet af vestlige medier og vestlige organisationer som en særlig forfulgt minoritet. De er meget taknemmelige for partnerskabet med os og andre missionselskaber, de værdsætter vores forbøn og støtte. Men de ønsker ikke at blive opfattet som Vestens 5. kolonne i den arabiske verden. De har været borgere i landene i Mellemøsten igennem 2000 år, og det ønsker de fortsat at være. De ønsker at kunne leve i fred og fordragelighed med deres landsmænd, hvad enten de er shiaer eller sunnier, alawitter eller drusere, eller hvad de måtte være. De ønsker, at vi støtter deres arbejde med fredsskabende og konfliktforebyggende dialog. De ønsker ikke, at vi bruger deres situation i Mellemøsten til at male et generelt skræmmebillede af islam, for det vil kun skade deres muligheder for, hvor de bor at

opbygge og udvikle et godt medborgerskab på tværs af religiøse forskelligheder.

Generalsekretær Mogens Kjær tog udgangspunkt i vores partneres situation og slog et slag for, at vi bruger sproget med omtanke. Jo, de kristne i Mellemøsten er generelt i en vanskelig situation. Jo, de kristne udsættes mange steder for diskrimination, og nogle steder bliver de ofre for bøllers hærgen. Sådan er det f.eks. i Ægypten. Jo, der er steder som f.eks. i dele af Syrien og i de IS-styrede områder af Nordirak, hvor kristne udsættes for forfærdelige forfølgelser iværksat af de lokale magthavere.

Kort sagt: vi er i Danmission ikke bange for at tale om forfulgte kristne, når der er tale om forfølgelser, men vi bruger ikke ordet ”forfølgelse” i flæng, og vi siger fra over for forfølgelser uanset, hvilken religion de som forfølges tilhører.

Dialog og modsigelse

Det er i nogle dele af det danske kirkeliv og den offentlige debat blevet moderne at have meget markerede holdninger og bruge skarpe ord om dem, man ikke umiddelbart er enige med. Man går mere efter modsigelse end efter dialog. Dialog bliver karikeret som holdningsløshed, som et udtryk for slappe kompromiser, hvor man lader 5 og 7 være lige eller tænker, at enhver må blive salig i sin tro.

Når vi i Danmission engagerer os i dialog, når vi opfatter hele vores missionsarbejde som noget, der kun kan udfolde sig i dialog, så har det intet med konfliktskyhed, holdningsløshed eller slap tolerance at gøre. Tværtimod. Når vi i mødet med mennesker af anden tro eller uden bevidst tro insisterer på dialogen, er det, fordi vi er levende optaget af at forstå dem, at lytte os ind på dem, at lade os udfordre og inspirere af det, vi ikke kender eller forstår endnu. Ligesom vi ønsker, at den anden vil lytte lige så åbent og interesseret, når vi

fortæller om, hvad vi tror på. Sådan nedbrydes fordomme, sådan opbygges respekt, sådan bliver både vores egen og vores samtalepartners tro udfordret, så vi i fællesskab og hver for sig får åbnet nye perspektiver. Sådan lever og udfolder dialogen sig i gensidighed.

Men dialog er ikke altid mulig. Hvis den anden er låst fast i sine fordomme om os eller i en skråsikker tro på selv at eje hele sandheden, så kommer vi ingen vegne. Hvis stejlheden bliver til rå magtudøvelse og vold, så er der brug for modsigelse og nogle gange mere end det.

Dialog handler ikke om naivt at tro, at man altid kan blive enige. Dialog lever på sin vis af uenighed – hvis vi var enige om det hele, var der jo sådan set ikke nogen grund til at tale med hinanden. Dialog er ikke bange for klarhed og kritik. Men i dialogen insisterer vi på at se og forstå den anden som medmenneske, et menneske der som vi selv er på vej, på vej til at komme til

rette med livet, på vej til en dybere forståelse af vores fælles tro eller hver vores helt forskellige tro.

Mangel på vilje til dialog – krigen i Gaza

I begyndelsen af juli blev jeg ringet op og spurgt, om jeg ville være medunderskriver på et indlæg i Politiken om den kritiske situation i Gaza og en opfordring til de israelske myndigheder om at stoppe den daværende offensiv og den fortsatte blokade mod Gaza.

Jeg havde med dyb beklagelse fulgt situationen, som efter min opfattelse alene kunne bidrage til en svækkelse af de fredsinitiativer, der er i gang lokalt og internationalt, og en styrkelse af de ekstremistiske grupper på begge sider.

Jeg fandt artiklen afbalanceret, idet den både kritiserede de palæstinensiske myndigheder for ikke at forhindre, at der sendes raketter fra Gaza mod mål i Israel, og de israelske myndigheder for deres voldsomme magtanvendelse over for

befolkningen i Gaza med meget store civile ofre til følge.

Jeg er blevet kritiseret for, at jeg mere har rettet kritikken mod de israelske myndigheder end mod Hamas. Det skyldes, at jeg ikke tror, at en artikel i en dansk avis har nogen mulighed for at påvirke Hamas, men jeg har et håb om, at artiklen kunne blive bemærket i den israelske offentlighed. Og jeg mener, at Danmark sammen med den øvrige vestlige verden, som gennem årene har bidraget med meget betydelig støtte til det israelske samfund, både har ret og pligt til konstruktiv kritik.

Jeg er overbevist om, at seriøse fredsforhandlinger mellem de israelske og palæstinensiske myndigheder er den eneste vej til stabilitet i området.

Fra samtaler med vores samarbejdspartnere ved jeg, at den fortsatte konflikt mellem Israel og de palæstinensiske selvstyreområder bidrager til

optrapning og radikalisering af andre konflikter i regionen, og at det, at vestlige regeringer har været så tilbageholdende med at kritisere Israels overtrædelser af FNs resolutioner undergraver vestlig troværdighed i området.

Jeg håber på og beder til, at israelere og palæstinensere må genkende hinanden som medmennesker i stedet for at betragte og behandle hinanden som modmennesker, og at freden på den måde kan gro frem lokalt, samtidig med at vi andre gør, hvad vi kan for at støtte dem, der søger fred.

Cambodia

Jeg nærmer mig afslutningen på beretningen her, men jeg skal lige nå at fortælle lidt fra et land, som for kun 30 år siden er gået gennem rædsler, som trodser vores forestillingsevne, men hvor evnen og viljen til dialog lykkeligvis ikke er blevet knækket.

Landet er Cambodja, hvor jeg i januar sammen med min dejlige viv fik mulighed for at besøge en række af de landsby- og landbrugsprojekter, Danmission er med i, og som meget mærkbart er med til at bekæmpe fattigdom.

Her fik jeg også mulighed for at prædike ved en gudstjeneste for en lokal menighed i en lille bølgeblikkirke, som Danmissions mangeårige nu pensionerede missionærpar Beatrice og Juanito Basalong var tilknyttet. Efter gudstjenesten vendte vi de plastichavestole, vi sad på, rundt, så vi kom til at sidde i kreds, og så gik samtalen i gang.

Blandt andet om hvornår vi var blevet kristne. En var blevet døbt for 3 år siden, en anden havde tilsluttet sig menigheden sidste år. Og et par var i kirke for første gang denne søndag formiddag. Og hvad med dig? Ja, jeg er jo altså nærmest født ind i kristendommen, døbt som spæd for 59 år siden. Vores cambodjanske brødre og søstre kiggede på

hinanden med undrende øjne og brød ud i en hjertelig latter.

Danmissions lokale repræsentanter Ernst og Anne-Mette Jürgensen havde lagt et godt og tæt program for os og sørgede for os på allerbedste måde. Også da vi skulle op og se et nyt projekt Damission har engageret sig i, et samarbejde med lokale organisationer og bevægelser - NGOer - om at stoppe ulovlig træfældning og i det hele taget bevare og udvikle skovdriften Sydøstasiens største tilbageværende urskov, Prey Lang.

Her er kun meget opkørte indtørrede mudderspor at følge for køretøjet, der ligner en pansret mandskabsvogn. Vi skrumpler rundt på det åbne lad sammen med en halv snes cambodjanere et par timer, til vi når bestemmelsesstedet inde i skoven. Her er 100 mennesker fra hele skoven samlet, og vi hører om skovens betydning for dem og deres engagement for at bevare skoven. Mødet sluttede med, at der blev lagt en mægtig portion

kogt ris med diverse tilbehør på nogle sammenflettede kæmpeblade. Og så gik vi ellers i gang med fingrene. En frokost i det grønne, vi sent vil glemme!

Danmark

Grundlaget for alt det gode arbejde ude i verden er den solide og engagerede indsats, der bliver præsteret herhjemme af Danmissions medarbejdere i huset i Hellerup og ude i landet og af alle de mange frivillige i genbrugsbutikker og kredse og lysestøberi og meget mere.

Igen i år vil jeg lige kippe en ekstra gang med flaget for genbrug. Det er en fantastisk opfindelse! 88 butikker har Danmission nu, og der kommer nye til hvert år. 26 millioner gav de til Danmissions arbejde og var på den måde en væsentlig grund til, at vi kom ud af 2013 med så flot et resultat. Og så er det bare en fest at se, hvordan der arbejdes med liv og lyst rundt om i landet til glæde for givere og medarbejdere,

købere og modtagere – og så gør man samtidig en solid miljøindsats!

Nogle år har der lydt lidt bekymrede røster om, at der var rigelig meget gråt guld, når

”danmissionere” var samlet, men vi kan glæde os over, at der nu er kommet mere gang i

ungdomsarbejdet både i København og Aarhus, at IKON som en integreret del af Danmission

bidrager med ny ung energi til fællesskabet, og at

Lucia events og gospelsang får yngre generationer engageret.

Vi holder alle af gode historier, og Danmission er fuld af dem, både de gamle fra Falck Rønnes og

Børresens tid og de splinternye fra Mødestedet og Myanmar.

Tak

Tak til bestyrelseskolleger og stab.

Tak til udsendte og partnere ude i verden.

Tak til repræsentanter og frivillige.

Tak til genbrugsfolk og givere.

Tak til kollegerne i missions-, udviklings- og nødhjælpsorganisationerne.

Tak til Udviklingsmister Mogens Jensen,

Udenrigsminister Martin Lidegaard og Kirke- og

kulturminister Marianne Jelved for interesse og støtte og godt samarbejde

Den 7. menighed – og vores tids syner

Det kan godt være, at der kun er få der i dag vil

abonnere på Grundtvigs søndagssyn og

forestillingen om Danmark som den 6. og Indien som den 7. menighed fra Johannes Åbenbaring.

Men syner har vi stadig. Som der står først i det fremlagte missionsdokument: Danmissions vision

er en verden der overalt åbner sig for Guds

livgivende, frelsende og opbyggende aktivitet,

som vi møder den i Jesus Kristus.

Hermed er årets beretning, mundtligt og skriftligt

lagt frem for repræsentantskabet. Tak for jeres

opmærksomhed.

